

அங்கயேில்லாமல் போய்விடுமா?’

அல்லது

”நான் வரநெத்துள்ள வானம் உலகெங்கும் விரிந்திருக்கும்.

ஓரிடத்தில் மழைபொழிய வேறிடத்தில் நிலா காயும் தரியுமா!”

அதிகைக் கேட்டுப் புன்னகைக்கும் பின்னகைக்குட்டியின் கண்களில்

மின்னிக்கொண்டிருப்பது விண்மீன்களா?

வீனஸா ஜப்பிட்டரா மார்ஸா ப்ளூட்டோவா?

3. 0000000000 000000 000000000000 !

தன்னபைப்போல் குட்டியாக இருப்பதால்தான்

நட்சத்திரங்களை நசீக்கிறாளோ சிறுமி?

வாமனாவதாரம் விசுவரூபம் இருவருக்கும் உண்டானே!

ஓற்றை நிலவை நசீக்க ஓராயிரம்பேர்.

மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் ஒரு துணுக்குதான் கவைசமாகும்.

நட்சத்திரமனெில் வேண்டாமட்டும் கைகளால் அள்ளிக்கொள்ளலாம்!

சின்ன விண்மீன் அவளுடைய சிலெல்லப்பிராணி பப்பிக் குட்டியா?

சிஷ்யயா?

சமவயதுச் சினகீதியா?

சீராட்டவொரு பாப்பாபொம்மயா?

அம்மயைப்பனா?

அதியமான் நிலெலிக்கனியா?

அதிசயங்கள் நிகழ்த்தும் மந்திரக்கோலா?

அந்தரவீட்டுப்போலா?

ஓண்ணொண்ணாய் திரிந்த ‘ரமை’களைச் சிலெல்லிச்சிலெல்லி

அழதைத்துப்பார்த்தாயிற்று.....

இன்னும் என்ன செய்தால் அவளிடம் வந்துசேரும் நட்சத்திரங்கள்?

தன்னை மறந்து அண்ணாந்திருந்த

சிறுமியின் கண்வெளியில் சூழன்றவாறிருக்கும் சில

அண்டங்கள்.....

4. 00000000 00000000 000000 000000000000

ஆரம்பத்தில் சிறுமியின் பிரார்த்தனை

யொரயேயொரு மன்ன உச்சாடனமாய்த்தான் இருந்தது.

பள்ளிக் குச்சிலெல்லும் வழியில் தருவோரப் பிள்ளையார் கோயிலின் முன்

கைகப்பிக்கண்மட்டுவாள் கணநேரம்

வழியில் தவோலயத்தகைக் கடக்கும்போது

சின்ன விரல்களால் சிலுவகைக் குறியிட்டதுக்கொள்வாள்

இறமை இன்னமும் முறையற்ற வழிகளில்

அறிமுகமாகியிராத பருவத்தில்

அந்தச் சிறுமியின் பிரார்த்தனையெல்லாம்

யொரயேயொரு மன்ன உச்சாடனமாய்த்தான் இருந்தது:

வட்டசதுர வடிவ நாணயங்களெல்லாம் நட்சத்திர வடிவம் பறவவேண்டாம்.

முழுநம்பிக்கையோடு உள்ளங்கையை முகர்ந்து பார்த்தால் ஆப்பிள் மணக்கும் தானே!

அவளக்கும் அப்படி ஆப்பிள் மணத்ததுண்டு.

ஆனால் சில்லறைநாயகங்கள் ஏனோ நட்சத்திரவடிவமாகவயிலில்லை.

சிறுமிக் கு வரூத் தமாயிருந்தது

தெருவோரம் எலும்பெல்லாம் தெரிய சூரூண்டுகிடக்கும்

முதியவரின் கந்தல் விரிப்பில் ஒன்றிரண்டு நாயகங்கள் மட்டுமே

இருந்ததைக் கண்டபோது

அவள் துக்கம் இன்னும் அதிகமாகியது.

நாயகங்கள் நட்சத்திரங்களாவதைவிட

அந்தத் தாத்தாவால் வாங்கவியலாத 'ரொட்டி' 'பன்' இடல்வியானால் எத்தனை

நன்றாயிருக்கும்

என்று அனிச்சையாக அவள் மனதில் தோன்றிய நினப்பில்

தன் பிரார்த்தனையில் சிறிது மாற்றம் செய்துகொண்டாள் சிறுமி.

5. 000000000000 000000000000 000000 00000000 !

பட்டாம்பிச்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கப்

பிபிக் கும் சிறுமிக் கு;

பிபிக் காது பிபிக் க.

வீட்டுப்பக்கமிருந்த சிறிய பிங்காவில்

சில பல கொத்துமலர்ச்செடிகள் கொடிகளசை

சூற்றிச்சூற்றிப் பறக்கும் பட்டாம்பிச்சிகளுக்கு

A Z M T என்று

வாயாரப் பெயரிட்டு அழைப்பாள்!

'வரிசையாய்ச் சொல்லனே சனியனே' என்று

அம்மா வசைபாட

வாய்கொள்ளாமல் சிரிப்பு பெருகும்!

அனா ஆவன்னா கற்றுத்தரப்பட்ட நாட்களில்

அவளாக்கு மிகவும் பிடித்த நிறத்திலிருந்த பட்டாம்பிச்சிகளில்

ஒன்றை 'ஃ' என்றும்

மற்றதை 'ழ' என்றும் அழைத்து

அகமகிழ்ந்துபோனாள்!

'செடிகளையும் மலர்களையும் சூற்றிச்சூற்றிவந்து அவற்றிடம் என்ன

சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன பட்டாம்பிச்சிகள்

என்று அறிய ஆசைதான்' என்றாலும்

அது முடியவில்லை.

அந்த ஏமாற்றத்தில் சிறுமியின் மலர்முகம் வாடாவதைக் கண்ட நட்சத்திரம்

'பட்டாம்பிச்சிகள் சொல்வதெல்லாம் இதுதான்'

என்று

அவள் காதுகளுக்கு ரகசியமாக

இரு வாசகங்களாகக் கற்றுத் தந்தது:

'அத்திரி பாச்சா கொழுக்கட்டை'

‘திறந்திடு ஸிஸமே’

அவள் அவற்றைச் சொல்லச் சொல்ல
பட்டாம்பிச்சிகள் மட்டுமல்ல,
அந்தக் கொத்துமலர்ச் செடிகளும்
அவளை நோக்கி மெல்ல மெல்ல
வர ஆரம்பிக்க _

அந்தப் பிங்கா ஒரு மாய அரங்கமாக மாறி
அதிலிருந்த மனிதர்களெல்லாம்
நட்சத்திரங்களாக மாறிவிட்டார்கள்!

6. 0000000000 00000000000 0000000000 0000000000 !

பிள்ளையார் கதையைக் கட்டிலிருந்தே
தானும் பிடியை வலம் வர விரும்பினாள் சிறுமி.
பழத்திறக்க அல்ல என்று
அழுத தமாகச் சொல்லிவிட்டாள்.
‘பின்வறேதெற்கு’ என்று கட்டித்தற்கு
பித்துக்குளியைப் பார்ப்பதுபோல்
ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.
மஞ்சளின மலேலலாமல்
ஒரு நட்சத்திரத்திலிருந்து தொங்கியபடி
மலேலிருந்து கீழே பார்த்தபடியே
பயணமாகவண்டும் என்றும்
அவள் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தபோது
என்ன செய்வது என்று புரியாமல்
ஒருகணம் திகைத்த நட்சத்திரம்
பின்
அவளறியாமல்
அவளையே கதவைப் புத்தகத்திலிருந்து
சக நட்சத்திரத்திலிருந்து நல்லணியைக்
கடன் வாங்கிவந்து
ஒரு முனையைத் தன்னைச் சூற்றியும்
மற்றுமுனையை
அவளையே குட்டி இடுப்பைச் சூற்றியும்
கட்டிவிட்ட கனவில்
கீழே எங்கும் பாரக்காமல்
தன்னதைத் தொங்கவிட்டுத்
தாங்கிப்பிடித்திருக்கும் நட்சத்திரத்தையே
பிரியத்தோடு பார்த்தவாறிருந்தாள்
சிறுமி!

7. 0000000000 00000000000000 0000000000 00000000000000

வகுப்பில் அமர்ந்துகொண்டிருந்தாள் சிறுமி

8. 000000000000 00000000 !

ஓவ்வொரு வியாழக் கிழமையும்
 சாய்பாபா கதோயில் வீதியில் அப்படியொரு கட்டடம்!
 ஆலயத்தினுள்ளும் வளியும் அலமைதோதும் மனிதர்களின்
 கால்களில் லாம் மனங்களாகக் காத்திருக்கும் என்றமே தளியாகாத எதிர்பார்ப்பில்.
 ஊரிலிருந்து வந்திருந்த உறவினர்களோடு போயிருந்த சிறுமிக் கு
 தன்னசைச் சூற்றிப் பரபரவென்று போய்க்கொண்டிருந்த மனிதர்களில் லாம்
 ஒரு பார்வகைக் கு மிகத் தனியாய்ப் போய்க்கொண்டிருப்பது போலவும்
 இன்னொரு தரம் பாரக்கையில் கைகளைப் பிணைத்துத் தட்டாமலான
 சூற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றியது.
 எந்தக் கதோயிலானாலும் சரி சில ஃபி எடுப்பதற்கென்று வருவோர் இருப்பார்கள் தான்.
 அவர்களதைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால் மற்றவர்களின் முகங்கள் ஓவ்வொன்றும்
 ஒரு மரம்க்குக் கைபோல் இருக்கவிந்து காணப்படும்.
 சிறுநம்பிக்கையொளியறேறத் தவேப்படும் தீக்கச்சிதான் கடவுளோ?
 தீப்பெட்டி என்று கடவுளாகக் குச் சிலை லப்பெரிட்டிருந்தாள் சிறுமி.
 'அந்தக் கால்களைத் தொடப்பணிந்து பரிட்சையில் நல்லமர்க்
 எடுக்கவணேடும்மென்று பிரார்த்தித்துக்கொள்', என்றார்கள் கட்டவந்தவர்கள்.
 கண்களை இறுக்க மட்டி கட்டிய கரங்களோடு வாய்விட்டுப் பிரார்த்தித்தாள் சிறுமி:
 "சாய்பாபா சாம் - உன்கதோயில் வாசலில் பிச்சகை காரர்கள், கைகால் இல்லாதவர்கள்
 என்று யாருமே இருக்கக் கட்டாது சாம்"
 அதிரந்து போனார்கள் அருகிலிருந்த சிலர்;
 அதிசயமாய்ச் சிறுமியைப் பார்த்தார்கள் சிலர்.
 "இப்படி பிறருக்காகப் பிரார்த்திக்கப் பெரிய மனது வணேடும்" என்றார் ஒரு பெரியவர்.
 "இனி உனக்காக வணேடிக் கொள்" என்றவரைப் புரியாமல் பார்த்தாள் சிறுமி.
 "இதுவரை எனக்காகத் தானே வணேடிக் கொண்டேன் -
 அவர்களையெல்லாம் பார்த்தால் எனக்கு அழுகையழுகையாக வருகிறதே
 அவர்கள் நினவை வந்து அரிசிப்பொரி, ஐஸ்க்ரீ மசாப்பிடமுடியாமல்
 செய்துவிடுகிறதே -
 அவர்களெல்லாம் நன்றாக இருந்தால்தானே நான் நிம்மதியாக இருக்கமுடியும்" என்ற
 சிறுமியின் சொற்கள் ஓர் அசரீரியாக ஒலிக்க
 ஆகாயத்திலிருந்து சட்டென இறங்கிவந்த
 கூட்டி நட்சத் திரங்கள்
 அவள் தலையைச் சூற்றி ஒளிவட்டமிட்டன!

9. 00000000000000 0000 000000000000000 !

"அம்மா, உடனடியாக எனக்கு ஒரு 'ஐடெக்ஸ் மை' வாங்கித்தா" என்று அடம்பிடித்தாள்
 சிறுமி.
 "அதுதான் இருக்கிறதே" என்றாள் தாய்.
 "அதனை யும் போட்டுக்கொள்கிறாயே -
 எனக்கே எனக்கென்று ஒரு மை வணேடும்".
 "ஏன்?"
 "உன் மை தான் உலகத்திலேயே உயர்ந்தது என்றார் எங்கள் டீச்சர்
 என் மை என்று எதுவுமில்லையே"
 என ஏமாற்றத்துடன் கற்றினாள் சிறுமி.

புன்னகையுடன் கஹினாள் தாய்:

அது 'உன் மன' இல்லை. உன் மன."

"அப்படியென்றால்?"

என்ன சொல்ல என்று புரியாமல் கணநேரம் திகைத்துநின்றாள் தாய்.

ஹா! 'வாய்மை' எனப்படும் யாதெனில் யாதென்றும் தீ மன இலாத சொல்ல!"

என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறாரே - அதுவா!

நான் தினமும் போகும் பஸ்ஸில் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

கண்டக்டர் அண்ணா எங்களுக்கெல்லாம் அதற்கு அர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறார்,

அருமையான கதைகள் சொல்லியிருக்கிறார் தரியுமா!" என்ற சிறுமியை

அரவணத்தைக் கொண்ட தாய்

"இரண்டு மஹினு நட்சத் திரங்களைப் பறித்து என அன்பளிப்பாய் அவருக்குத்

தந்துவிடனே!" என்று இறங்கும் கரலில் கஹ

வியப்போடு தலையைத் தவாறு விளையாட ஓடிவிட்டாள் சிறுமி!

10. 0000000000 000000000000000000 000000000000 00000000000000 !

இத்தனை காலவையிலேயில் யார் கதவதைத் தட்டும் என்று

கவிஞர் யமா வாசுகி திக் கக கலக கத்துடன் எழுந்துவந்து

கதவதைத் திறந்தார்.

அன்று பித்த மலராய் அதிகாலசைச் சரியாக் கதிராய்

ஓர் சிறுமி நின்றன்கொண்டிருந்தாள்.

"என் அப்பா ஓர் பள்ளிக்கட்டம் திறந்திருக்கிறார்.

பிள்ளைகளை அடிக் காத, அவமானப்படுத்தாத நல்ல பள்ளிக்கட்டம்.

அதனை நீங்கள்தான் திறந்துவகை கவணெட்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தார்.

அதனால் தான் அவருக்குத் தரியாமல் உங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன் -

உங்களகை

கையோடு கட்டிச் செல்ல" என்று விவரம் தரிவித்தாள்.

"இதோ இறக்ககைகள் - சீ க்கிரம் மாட்டிக்கொள்ளுங்கள்" என்று சின்னவாயால்

சிறுமி இட்ட அன்புக் கட்டளையைத் தட்டமுடியுமா என்ன?

இருவருமாக இறங்கக் கண்ட அந்தத் தந்தைமுகம் தழுதழுத்துப்போனது.

"என்னதைத் தரிகிறதா? உங்கள் 'சாத் தானும் சிறுமியும்' கவிதைத் தொகுப்பில்

மதுக் கடையில் வலைபார்த்த சிறுவன் நான் -

என் சட்டைப்பையிலிருந்து உருண்ட கோலிகுண்டுகள் பற்றி

அத்தனை கரிசனத் தோடு எழுதியிருப்பீர்கள் - நின்னைவிருக்கிறதா?

'இந்தத் தரமான இலவசப்பள்ளியை நீங்கள்திறந்துவகை கத் தகுதியானவர்!"

என்று தன் சின்ன மகளை நன்றியுடன் பார்த்தார் தந்தை.

ஏழகை கவிஞனிடம் மாதமுதலிலையேகேட்ட

அப்படி என்ன பணமிருக்கப்போகிறது?

'ஆனாலும் இந்த நல்ல காரியத்தைப் பாராட்டி

ஏதனும் பரிசளிக் காவிட்டால் எப்படி?'

என்று கவி மனதிலோடிய எண்ணத்தைப் படித்தவளாய் சிறுமி

யாருமறியாமல் ரகசியமாய்

கவிஞரின் சட்டைப்பகைக் குள் போட்டாள் -

முதல் நாள் பின்னிரவில்

ஆகாயத்தை நோக்கி நீட்டிய கை

நீண்டுகொண்டபோய் திரட்டியெடுத்துவந்த

